

משנה - תמיד

[פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק ו

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#)

פרק ז

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#)

פרק א - משנה א

בְּשֵׁלֶשֶׁה מְקוֹמוֹת הַכֹּהֲנִים שׁוֹמְרִים **[א]** בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. בְּבֵית אֲבֹטִינֹס, בְּבֵית הַנִּיצוֹץ **[ג]** וּבְבֵית הַמּוֹקֵד. בֵּית אֲבֹטִינֹס וּבֵית הַנִּיצוֹץ הָיוּ עֲלִיּוֹת, וְהָרוּבִים שׁוֹמְרִים שָׁם. בֵּית הַמּוֹקֵד, כֶּפֶה, וּבֵית גְּדוֹל הָיָה, מִקָּרַף רוּבְדִּים שֶׁל אָבוֹ, וְזִקְנֵי בֵּית אָב יִשְׁנִים שָׁם **[ז]**, וּמִפְתָּחוֹת הָעֶזְרָה בִּיָּדָם **[ח]**. וּפְרָחֵי כֹהֲנָה אִישׁ כִּסְתּוֹ בְּאַרְץ. לֹא הָיוּ יִשְׁנִים בְּבִגְדֵי קֹדֶשׁ, אֶלָּא פּוֹשְׁטִין וּמְקַפְּלִין וּמְנִיחִים אוֹתָן תַּחַת רְאשֵׁיהֶן, וּמִתְכַּסִּין בְּכִסּוֹת עֶצְמוֹן. אֵרַע קָרִי לְאַחַד מֵהֶן, יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ בְּמִסְבָּה הַהוֹלְכֶת תַּחַת הַבֵּירָה, וְהַנְרוֹת דּוֹלְקִין מִכָּאן וּמִכָּאן, עַד שֶׁהוּא מֵגִיעַ לְבֵית הַטְּבִילָה. וּמְדוּרָה הֵיְתָה שָׁם, וּבֵית כֶּסֶא שֶׁל כְּבוֹד. וְזֶה הָיָה כְּבוֹדוֹ, מִצָּאוֹ נְעוּל, יוֹדֵעַ שֵׁישׁ שָׁם אָדָם. פְּתוּחַ, יוֹדֵעַ שֶׁאֵין שָׁם אָדָם. יָרַד וְטָבַל **[יא]**, עָלָה וְנִסְתַּפַּג וְנִתְחַמַּם כִּנְגַד הַמְדוּרָה. בָּא וְיָשַׁב לוֹ אֶצֶל אֲחָיו הַכֹּהֲנִים עַד שֶׁהִשְׁעָרִים נִפְתָּחוּ, יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ:

פרק א - משנה ב

מִי שֶׁהוּא רוֹצֵה לְתַרֵּם אֶת הַמִּזְבֵּחַ, מִשְׁכִּים וְטוֹבֵל עַד שֶׁלֹּא יָבֵא הַמִּמְנָה. וְכִי בָּאִיזוֹ שְׁעָה הַמִּמְנָה בָּא. לֹא כָּל הָעֵתִים שְׁווֹת, פְּעָמִים שֶׁהוּא בָּא מִקְרִיאַת הַגֶּבֶר, אוֹ סִמוּךְ לוֹ מִלְּפָנָיו אוֹ מִלְּאַחֲרָיו. הַמִּמְנָה בָּא וְדוֹפֵק **[יג]** עֲלֵיהֶם, וְהֵם פְּתָחוּ לוֹ. אָמַר לָהֶן, מִי שֶׁטָּבַל יָבֵא וְיִפִּיס **[יד]**. הַפִּיסוֹ, זָכָה מִי שֶׁזָּכָה:

פרק א - משנה ג

נָטַל אֶת הַמִּפְתָּח וּפְתַח אֶת הַפִּשְׁפֹּשׁ, וְנִכְנַס מִבֵּית הַמּוֹקֵד לְעֶזְרָה, וְנִכְנְסוּ אַחֲרָיו וּשְׁתֵּי אֲבוּקוֹת שֶׁל אֹרֶךְ בִּיָּדָם **[יט]**. וְנִחְלְקוּ לְשְׁתֵּי כְתוּת, אֶלּוֹ הוֹלְכִים בְּאַכְסְדָּרָא דְרָדְרָה הַמְזֻרָחַת, וְאֶלּוֹ הוֹלְכִים בְּאַכְסְדָּרָא דְרָדְרָה הַמְעָרְבַת.

היו בודקין והולכין עד שמגיעין למקום בית עושי חבתים. הגיעו אלו ואלו, אמרו שלום, הכל שלום **יט**. העמידו עושי חבתים **כ** לעשות חבתים:

פרק א - משנה ד

מי שזכה לתרם את המזבח, הוא יתרם את המזבח, והם אומרים לו, הזהר **כא** שמא תגע בכלי, עד שתקדש ידיו ורגליו **כב** מן הפיור, והרי המחטה **כג** נתונה במקצוע בין הכבש למזבח, במערבו **כד** של כבש. אין אדם נכנס עמו **כה**, ולא נר בידו **כו**, אלא מהלך לאור המערכה. לא היו רואין אותו **כז** ולא שומעין את קולו **כח**, עד ששומעין קול העץ שעשה בו קטין מוכני לפיור, והן אומרים הגיע עת **כט**. קדש ידיו ורגליו מן הפיור, נטל מחתת הכסף ועלה לראש המזבח, ופנה את הגחלים הילך והילך, חתה מן המאכלות הפנימיות, וירד. הגיע לרצפה, הפך פניו לצפון **לא**, הלך למזרחו של כבש כעשר אמות. צבר את הגחלים על גבי הרצפה רחוק מן הכבש שלשה טפחים **לב**, מקום שנותנין מראות העוף ודשון מזבח הפנימי והמנורה **לג**:

פרק ב

פרק א - משנה א

ראוהו אחיו שירד, והם רצו ובאו. מהרו וקדשו ידיהו ורגליהו מן הפיור, נטלו את המגרפות **ב** ואת הצנורות **ג** ועלו לראש המזבח **ד**. האברין והפדרין **ה** שלא נתאכלו מבערב, סונקין אותם לצדדי המזבח. אם אין הצדדין מחזיקין, סודרין אותם בסובב על הכבש **ו**:

פרק ב - משנה ב

החלו {ז} מעלין באפר על גבי התפוח. ותפוח היה באמצע המזבח, פעמים עליו כשלוש מאות כור. וברגלים לא היו מדשנין אותו, מפני שהוא נוי למזבח. מימיו לא נתעצל הפהן {ט} מלהוציא את הדשן:

פרק ג - משנה ג

החלו מעלין בגזרין לסדר אש המערכה. וכי כל העצים כשרים למערכה. הו, כל העצים כשרין למערכה, חוץ משל זית ושל גפן. אבל באלו רגילין, במרביות של תאנה ושל אגוז ושל עצ שמן:

פרק ד - משנה ד

סדר המערכה גדולה מזרחה, ונחיתה מזרחה, וראשי הגזרין הפנימים היו נוגעים בתפוח {יג}. ורוח היה בין הגזרין, שהיו מציתין את האליתא {יד} משם:

פרק ה - משנה ה

בררו משם עצי תאנה {טו} יפין, לסדר המערכה שניה {טז} לקטרת, מכנגד קרן מערבית דרומית {יז}, משוד מן הקרן כלפי צפון ארבע אמות {יח}, בעמד חמש סאים גחלים, ובשבת בעמד שמונת סאין גחלים, ששם היו נותנין שני בזיכי לבונה של לחם הפנים. האברים והפדרים שלא נתאכלו מבפרב, מחזירין אותן למערכה. הציתו שתי המערכות באש {יט}, וירדו ובוו להם ללשכת הגזית:

פרק ג - משנה א

אָמַר לָהֶם הַמִּמְנָה, בָּאוּ וְהִפְסִיחוּ, מִי שׁוֹחֵט, מִי זוֹרֵק, מִי מְדַשֵּׁן מִזְבֵּחַ
הַפְּנִימִי {א}, מִי מְדַשֵּׁן אֶת הַמְּנוֹרָה, מִי מַעֲלֶה אֲבָרִים לְכֶבֶשׂ, הָרֹאשׁ וְהַרְגֵל,
וְשֵׁתֵי הַיָּדַיִם, הָעֶקֶץ וְהַרְגֵל, הַחֲזֵה וְהַגֵּרָה, וְשֵׁתֵי דַפְנוֹת, הַקָּרְבַּיִם, וְהַסֵּלֶת,
וְהַחֲבָתִים, וְהַיָּיִן. הִפְסִיחוּ, זָכָה מִי שֶׁזָּכָה:

פרק ג - משנה ב

אָמַר לָהֶם הַמִּמְנָה, צָאוּ וּרְאוּ אִם הִגִּיעַ זְמַן הַשְּׁחִיטָה. אִם הִגִּיעַ, הָרוּאָה
אוֹמֵר, בְּרַקְאִי. מִתְּנָא בֶן שְׁמוּאֵל אוֹמֵר, הָאִיר פְּנֵי כָל הַמְּזֻרָח. עַד שֶׁהוּא
בְּחִבְרוֹן, וְהוּא אוֹמֵר, הִין:

פרק ג - משנה ג

אָמַר לָהֶם, צָאוּ וְהִבִּיאוּ טָלָה {ה} מִלְּשַׁכַּת הַטְּלָאִים. וְהָרִי לְשַׁכַּת הַטְּלָאִים
הִיְתָה בְּמַקְצוֹעַ צְפוֹנִית מְעַרְבִית. וְאַרְבַּע לְשַׁכּוֹת הָיוּ שָׁם {ו}, אַחַת לְשַׁכַּת
הַטְּלָאִים, וְאַחַת לְשַׁכַּת הַחוֹתְמוֹת, וְאַחַת לְשַׁכַּת בֵּית הַמוֹקֵד {ז}, וְאַחַת
לְשַׁכַּת שְׁהִיּו עוֹשִׂין בָּהּ לֶחֶם הַפְּנִיִם:

פרק ג - משנה ד

נכנסו ללשכת הפלים, והוציאו משם תשעים ושלשה כלי כסף וכלי זהב. השקו את התמיד בכוס של זהב. אף על פי שהוא מבקר מבערב, מבקרין אותו לאור האבוקות:

פרק ג - משנה ה

מי שזכה בתמיד, מושכו והולך לבית המטבחים, ומי שזכו באברים הולכין אחריו. בית המטבחים היה לצפונה של מזבח, ועליו שמנה עמודים ננסין, ורביעית של ארז על גביהו, ואנקליות של ברזל היו קבועין בהן, ושלשה סדרים היה לכל אחד ואחד, שבהן תולין. ומפשיטין על שלחנות [י] של שיש שבין העמודים:

פרק ג - משנה ו

מי שזכה בדשון מזבח הפנימי והמנורה היו מקדימין, וארבעה כלים בידם, הטני והפוז ושני מפתחות. הטני דומה לתרקב גדול של זהב, מחזיק קבין וחצי. והפוז דומה לקיתון גדול של זהב. ושני מפתחות, אחד יורד לאמת השחי ואחד פותח כיון:

פרק ג - משנה ז

בא לו לפשפש הצפוני. ושני פשפושין היו לו לשער הגדול, אחד בצפון ואחד בדרום. שבדרום לא נכנס בו אדם מעולם, ועליו הוא מפרש על ידי יחזקאל (יחזקאל מד), ויאמר אלי ה', השער הזה סגור יהיה לא יפתח ואיש לא יבא בו כי ה' אלהי ישראל בא בו והיה סגור. נטל את המפתח ופתח את הפשפש, נכנס לתא, ומן התא אל ההיכל, עד שהוא מגיע לשער הגדול. הגיע לשער הגדול, העביר את הנגר ואת הפותחות ופתחו. לא היה שוחט

השוחט, עד ששומע קול שער הגדול שנפתח: [יא]:

פרק ג - משנה ח

מיריחו היו שומעין קול שער הגדול שנפתח. מיריחו היו שומעין קול המגרפה. מיריחו היו שומעין קול העץ שעשה בן קטין מוכני לפיור. מיריחו היו שומעין קול גביני כרוז. מיריחו היו שומעין קול החליל. מיריחו היו שומעין קול הצלצל. מיריחו היו שומעין קול השיר. מיריחו היו שומעים קול השופר [טו]. ויש אומרים, אף קול של פהו גדול בשעה שהוא מזכיר את השם ביום הכפורים [טז]. מיריחו היו מריחים ריח פטום הקטרת. אמר רבי אליעזר בן דגלאי, עזים היו לבית אבא בהר מכור, והיו מתעטשות מריח פטום הקטרת:

פרק ג - משנה ט

מי שזכה בדשון מזבח הפנימי, נכנס ונטל הטני והניחו לפניו, והיה חופן ונותן לתוכו, ובאחרונה כבד את השאר לתוכו והניחו ויצא. מי שזכה בדשון המנורה, נכנס ומצא שני גרות מזרחיים דולקים, מדשן את השאר ומניח את אלו דולקין במקומן. מצאן שכבו, מדשנן ומדליקן מן הדולקים, ואחר כך מדשן את השאר. ואבו היתה לפני המנורה ובה שלש מעלות, שעליה הכהן עומד ומטיב את הנרות. והניח את הכוז על מעלה שניה

ויצא:

פרק ד

פרק ד - משנה א

לא היו כופתין את הטלה, אלא מעקדין אותו. מי שזכו באברים, או חזים בו [א]. וכך היתה עקדתו, ראשו לדרום ופניו למערב [ב]. השוחט, עומד במזרח ופניו למערב. של שחר היה נשחט על קרן צפונית מערבית, על טבעת שניה. של בין הערבים היה נשחט על קרן מזרחית צפונית, על טבעת שניה. שחט השוחט, וקבל המקבל [ז]. בא לו לקרן מזרחית צפונית, ונתן מזרחה צפונה. מערבית דרומית, ונתן מערבה דרומה. שגרי הדם היה שופך על יסוד דרומית [ט]:

פרק ד - משנה ב

לא היה שובר בו את הרגל, אלא נוקבו מתוך ערפובו ותולה בו. היה מפשיט ויורד עד שהוא מגיע לחזה. הגיע לחזה, חתך את הראש ונתנו למי שזכה בו. חתך את הכרעים [יא] ונתנו למי שזכה בהן. מרק את ההפשט [יב], קרע את הלב והוציא את דמו. חתך את הידים ונתנו למי שזכה בהן [יג]. עלה לרגל הימנית, חתכה [יד] ונתנה למי שזכה בה, ושתי ביצים עמה. קרעו, ונמצא כלו גלוי [טו] לפניו. נטל את הפדר ונתנו על בית שחיסת הראש [טז] מלמעלה. נטל את הקרבים ונתנו למי שזכה בהם להדיחן. והפרס מדיחין אותה בבית מדיחין כל צרפה [יז]. והקרבים מדיחין אותן שלשה פעמים במעוטה, על שלחנות של שיש שבין העמודים:

פרק ד - משנה ג

נטל את הסכין [יח] והפריש את הראה מן הכבד, ואצבע הכבד מן הכבד, ולא היה מזיזה ממקומה. נקב את החזה [כ] ונתנו למי שזכה בו. עלה לדפן הימנית, היה חותך ויורד עד השדרה [כא], ולא היה נוגע בשדרה, עד שהוא מגיע לשתי צלעות רפות [כב]. חתכה ונתנה למי שזכה בה, והכבד תלויה בה. בא לו לגרה, והניח בה שתי צלעות מכאן [כג] ושתי צלעות מכאן. חתכה ונתנה למי שזכה בה, והקנה והלב והראה תלויים בה. בא לו לדפן השמאלית, והניח בה [כד] שתי צלעות רפות מלמעלה ושתי צלעות רפות מלמטה. וכך היה מניח בחברתה. נמצא מניח בשתייהו, שתיים שתיים

מִלְמַעַל וּשְׁתִּים שְׁתִּים מְלֻמָּטוֹן. חֲתָכָה וּנְתָנָה לְמִי שְׁזָכָה בָּהּ, וְהַשְׁדָּרָה עִמָּה, וְהַטָּחוּל תְּלוּי בָּהּ. וְהִיא הֵיטָה גְדוּלָּה, אֶלָּא שֶׁל יָמִין קוֹרִין גְּדוּלָּה, שֶׁהַכָּבֵד תְּלוּיָהּ בָּהּ **[כה]**. בָּא לוֹ לַעֲקֹץ, חוֹתְכוֹ **[כו]** וּנְתָנוּ לְמִי שְׁזָכָה בוֹ, וְהֵאלֶּיהָ וְאַצְבַּע הַכָּבֵד וּשְׁתֵּי כָלִיּוֹת **[כז]** עִמּוֹ. נָטַל רֶגֶל הַשְּׂמָאֲלִי **[כח]** וּנְתָנָה לְמִי שְׁזָכָה בָּהּ. נִמְצְאוּ כָּל עוֹמְדֵין בְּשׁוּרָה וְהַאֲבָרִים בְּיָדָם. הָרֵאשׁוֹן, בְּרֵאשׁ וּבְרֵגֶל. הָרֵאשׁ בִּימֵינוּ, וְחוֹטְמוֹ כְּלָפֵי זְרוּעוֹ, וְקַרְנָיו בֵּין אֲצַבְעוֹתָיו, וּבֵית שְׁחִיטָתוֹ מְלֻמַּעַל, וְהַפָּדָר נָתוּן עָלֶיהָ. וְהָרֶגֶל שֶׁל יָמִין בְּשְׂמָאֲלוֹ, וּבֵית עוֹרוֹ לְחוּץ. הַשְּׁנַיִ, בְּשְׁתֵּי יָדַיִם, שֶׁל יָמִין בִּימֵינוּ, שֶׁל שְׂמָאֵל בְּשְׂמָאֲלוֹ, וּבֵית עוֹרָן לְחוּץ. הַשְּׁלִישִׁי, בְּעֵקֶץ וּבְרֵגֶל. הָעֵקֶץ בִּימֵינוּ, וְהֵאלֶּיהָ מְדַלְדֶּלֶת בֵּין אֲצַבְעוֹתָיו, וְאַצְבַּע הַכָּבֵד וּשְׁתֵּי הַכָּלִיּוֹת עִמּוֹ. הָרֶגֶל שֶׁל שְׂמָאֵל בְּשְׂמָאֲלוֹ, וּבֵית עוֹרוֹ לְחוּץ. הָרְבִיעִי, בְּחִזָּה וּבִגְרָה. הַחִזָּה בִּימֵינוּ, וְהִגְרָה בְּשְׂמָאֲלוֹ, וְצִלְעוֹתֶיהָ בֵּין אֲצַבְעוֹתָיו **[כט]**. הַחֲמִישִׁי, בְּשְׁתֵּי דַפְנוֹת. שֶׁל יָמִין בִּימֵינוּ, וְשֶׁל שְׂמָאֵל בְּשְׂמָאֲלוֹ, וּבֵית עוֹרָן לְחוּץ. הַשְּׁשִׁי, בְּקַרְבֵּים הַנְּתוּנִים בְּבִזָּה וְכַרְעִים עַל גְּבִיָּהֶם מְלֻמַּעַל. הַשְּׁבִיעִי, בְּסֻלַּת. הַשְּׁמִינִי, בְּחֻבְתָּיו. הַתְּשִׁיעִי, בְּיָן. הֵלְכוּ וּנְתָנוּ מִחֲצֵי הַכָּבֵשׁ וּלְמִטָּה בְּמַעְרְבוֹ, וּמִלְּחוּם. וְיָרְדוּ וּבָאוּ לָהֶם לְלִשְׁכַּת הַגְּזִית, לַקְרוֹת אֶת שְׂמַע **[לג]**:

פרק ה

פרק ה - משנה א

אָמַר לָהֶם הַמְּמַנֶּה, בְּרָכוּ בְּרָכָה אַחַת, וְהוּן בְּרָכוּ. קָרְאוּ עֲשָׂרַת הַדְּבָרִים, שְׂמַע, וְהִיא אִם שְׂמַע, וַיֹּאמֶר. בְּרָכוּ אֶת הָעֵם **[ב]** שֶׁלשׁ בְּרָכוֹת, אֶמֶת וַיְצִיב, וְעַבּוּדָּה, וּבְרַכְתָּ פְהֵנִים. וּבְשִׁבְתָּ מוֹסִיפִין בְּרָכָה אַחַת לְמִשְׁמַר הַיּוֹצֵא:

פרק ה - משנה ב

אָמַר לָהֶם, חֲדָשִׁים לַקְטָרֶת בָּאוּ וְהַפִּיסוּ. הַפִּיסוּ, זָכָה מִי שְׁזָכָה. חֲדָשִׁים עִם יְשָׁנִים בָּאוּ וְהַפִּיסוּ, מִי מַעֲלָה אֲבָרִים מִן הַכָּבֵשׁ לְמִזְבֵּחַ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר

בן יעקב אומר, המעלה אברים לכבש הוא מעלה אותן על גבי המזבח (ה):

פרק ה - משנה ג

מסרום לחזנים, היו מפשיטין אותם את בגדיהם, ולא היו מניחין עליהם אלא מכנסים בלבד. וחלונות היו שם, וכתוב עליהם תשמישי הפלים:

פרק ה - משנה ד

מי שזכה בקטרת, היה נוטל את הכף (ז). והכף דומה לתרקב גדול (ח) של זֶהָב, מחזיק שלשת קבים, והבזז היה בתוכו (ט), מלא וגדוש קטרת. וכסוי היה לו, וכמין מטוטלת היה עליו מלמעלן:

פרק ה - משנה ה

מי שזכה במחתה, נטל מחתת הכסף, ועלה לראש המזבח, ופנה את הגחלים הילד והילד וחטה. ירד וערן לתוד של זהב. נתפזר ממנה פקב גחלים, והיה מכבדן לאמה. ובשבת היה כופה עליהן פסכתר. ופסכתר היתה כלי גדול מחזקת לתד, ושתי שרשרות היו בה, אחת שהוא מושך בה ויורד, ואחת שהוא אווז בה מלמעלן בשביל שלא תתגלגל. ושלשה דברים היתה משמשת, כופין אותה על גב גחלים ועל השרץ בשבת, ומורידין בה את הדשן מעל גבי המזבח:

פרק ה - משנה ו

הגיעו בין האולם ולמזבח, נטל אחד את המגרפה **[ז]** וזרקה בין האולם ולמזבח. אין אדם שומע קול חברו בירושלים מקול המגרפה. ושלשה דברים היתה משמשת, כהן ששומע את קולה, יודע שאחיו הפהנים נכנסים להשתחוות, והוא רץ ובא. ובן לוי שהוא שומע את קולה, יודע שאחיו הלויים נכנסים לדבר בשיר, והוא רץ ובא. וראש המעמד היה מעמיד את הטמאים בשער המזרח:

פרק ו

פרק ו - משנה א

החלו עולים במעלות האולם. מי שזכו בדשון **[א]** מזבח הפנימי והמנורה היו מקדימין לפניהם. מי שזכה בדשון מזבח הפנימי נכנס, ונטל את הטני והשתחוה ויצא. מי שזכה בדשון המנורה, נכנס ומצא שני נרות מזרחיים דולקין, מדשן את המזרחי, ומניח את המערבי דולק, שממנו היה מדליק את המנורה בין הערבים. מצאו שפכה, מדשנו ומדליקו ממזבח העולה. נטל את הכוז ממעלה שניה, והשתחוה ויצא:

פרק ו - משנה ב

מי שזכה במחטה, צבר את הגחלים על גבי המזבח ורדדן בשולי המחטה, והשתחוה ויצא:

פרק ו - משנה ג

מי שזכה בקטרת, היה נוטל את הבזך מתוך הפך ונותנו לאוהבו או לקרובו. נתפזר ממנו לתוכו, נותנו לו בחפניו (ד). ומלמדים אותו, הוי זהיר שמא תתחיל לפניך, שלא תפנה. התחיל מרדד ויוצא. לא היה המקטיר מקטיר עד שהממנה אומר לו, הקטר. אם היה כהן גדול, הממנה אומר, אישי כהן גדול, הקטר. פרשו (ו) העם, והקטיר והשתחוה ויצא:

פרק ז

פרק ז - משנה א

בזמן שכהן גדול נכנס להשתחוות, שלשה אחזין בו, אחד בימינו, ואחד בשמאלו, ואחד באבנים טובות. וכיון ששמע הממנה קול רגליו של כהן גדול (ב) שהוא יוצא (ג), הגביה לו את הפרכת, נכנס והשתחוה ויצא, ונכנסו אחיו הכהנים והשתחוו ויצאו:

פרק ז - משנה ב

באו ועמדו על מעלות האולם. עמדו הראשונים לדרום אחיהם הכהנים, וחמשה כלים בידם, הטני ביד אחד, והפז ביד אחד, והמחפה ביד אחד, והבזך ביד אחד, וכף וכסויה ביד אחד. וברכו את העם ברכה אחת, אלא שבמדינה אומרים אותה שלש ברכות, ובמקדש ברכה אחת. במקדש היו אומרים את השם ככתבו, ובמדינה בכניויו. במדינה הכהנים נושאים את כפיהם, ידיהם פנגד כתפותיהם, ובמקדש על גבי ראשיהו, חוץ מכהן גדול שאינו מגביה את ידיו למעלה מן הציץ. רבי יהודה אומר, אף כהן גדול מגביה את ידיו למעלה מן הציץ, שנאמר (ויקרא ט), וישא אהרן את ידיו אל

פרק ז - משנה ג

בזמן שכהן גדול רוצה להקטיר [ו], היתה עולה בכבש והסגן בימינו. הגיע למחצית הכבש, אחז הסגן בימינו והעלהו. הושיט לו הראשון הראש והרגל, וסמך עליהן וזרקן. הושיט השני לראשון [ח] שתי הידיים, נותן לכהן גדול, וסמך עליהן וזרקן. נשמט השני והלך לו. וכך היו מושיטין לו שאר כל האבריו, והוא סמך עליהן וזרקן. ובזמן שהוא רוצה, הוא סמך ואחרים זרקין. בא לו להקיף את המזבח. מהיכן הוא מתחיל, מקרן דרומית מזרחית, מזרחית צפונית, צפונית מערבית, מערבית דרומית. נתנו לו יין לנסך [ט], הסגן עומד על הקרן והסוּדְרִים בידו, ושני כהנים עומדים על שלחן החלבים ושתי חצוצרות של כסף בידם, תקעו [יא] והריעו ותקעו. באו ועמדו אצל בן ארזא, אחד מימינו ואחד משמאלו. שחה לנסך, והניף הסגן בסוּדְרִיו, והקיש בן ארזא בצלצל [יב], ודברו הלויים בשיר. הגיעו לפרק, תקעו, והשתחוו העם [יד]. על כל פרק, תקיעה. ועל כל תקיעה, השתחווה. זה הוא סדר התמיר לעבודת בית אלהינו, יהי רצון שיבנה במהרה בימינו, אמן :

פרק ז - משנה ד

השיר שהיו הלויים אומרים במקדש, ביום הראשון היו אומרים (תהלים כד), לה' הארץ ומלואה תבל וישבי בה [טו]. בשני היו אומרים (שם מ), גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. בשלישי היו אומרים (שם פב), אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים ישפט. ברביעי היו אומרים (שם צד), אל נקמות ה' אל נקמות הופיע וגו'. בחמישי היו אומרים (שם פא), הרנינו לאלהים עוזנו, הריעו לאלהי יעקב. בששי היו אומרים (שם צג), ה' מלך גאות לבש וגו'. בשבת היו אומרים (שם צב), מזמור שיר ליום השבת, מזמור שיר לעתיד לבא, ליום שכלו שבת מנוחה לחיי [יח] העולמים :